

Nr 23.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner med förslag till lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen.

(2:a avd.)

I de inom riksdagen väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I: 89 av herrar *Bergh* och *Velander* samt II: 115 av fru *Boman* har hemställts, »att riksdagen för sin del måtte antaga följande

F ö r s l a g

till

**lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen
den 28 september 1928 (nr 370).**

Härigenom förordnas, att 22 § 1 mom., 25 § 1 mom. och 29 § 1 mom. kommunalskattelagen den 28 september 1928 skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

22 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — av fastigheten;
ränta å lånat, i fastigheten nedlagt eller för dess drift använt kapital, dock, såvitt angår av staten ägd eller nyttjad fastighet, med högst två procent av det bokförda värdet av de i förvärvskällan nedlagda tillgångarna;
speciella skatter — — — det allmänna.
Har skog — — — tidigare medgivits.
Har växande — — — gällande ingångsvärde.
Hemmavarande barn — — — tillhöra arbetspersonalen.
Har sambruksförening — — — nämnda gottgörelse.

25 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — till fastigheten;
ränta å lånat, i fastigheten nedlagt kapital, dock, såvitt angår av staten ägd eller nyttjad fastighet, med högst två procent av det bokförda värdet av de i förvärvskällan nedlagda tillgångarna.
Medlem av — — — som icke äro att anse såsom kapitaltillskott.
Har bostadsförening — — — såsom kapitaltillskott.

29 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — deras tillgodogörande;
ränta å lånat kapital, som nedlagts i rörelsen, så ock å gäld, som den skatt-

skyldige ådragit sig för sin utbildning för rörelsen, dock, såvitt angår av staten utövad rörelse, med högst två procent av det bokförda värdet av de i förvärvskällan nedlagda tillgångarna;

kostnad för — — — till kapitalförlust.»

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för det i motionerna framställda yrkandet, får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 89.

Syftet med de föreliggande motionerna är, att staten skall i förvärvskällorna jordbruksfastighet, annan fastighet och rörelse ha rätt att göra avdrag för gäldränta med högst två procent av det bokförda värdet av de i förvärvskällan nedlagda tillgångarna.

Vid beräkning av skattskyldigs inkomst från särskild förvärvskälla gäller enligt kommunalskattelagen, att från bruttointäkten får avräknas ränta å gäld, som är hänförlig till förvärvskällan. Beträffande jordbruksfastighet (22 §) må avdragas ränta å lånat, i fastigheten nedlagt eller för dess drift använt kapital, beträffande annan fastighet (25 §) ränta å lånat, i fastigheten nedlagt kapital samt beträffande rörelse (29 §) ränta å lånat kapital, som nedlagts i rörelsen, så ock å gäld, som den skattskyldige ådragit sig för sin utbildning för rörelsen.

Är skattskyldig berättigad till avdrag för ränta å upplånat kapital och kan utredning ej vinnas, huru stor del av samma kapital, som hänför sig till olika av den skattskyldige innehavda förvärvskällor, skall jämlikt 44 § kommunalskattelagen i och för räntans fördelning kapitalet hänföras till de olika förvärvskällorna i förhållande till värdet av de i varje förvärvskälla nedlagda tillgångarna.

I enlighet med de här angivna reglerna är staten berättigad till avdrag för gäldränta i de fall skattskyldighet till kommunal inkomstskatt föreligger för staten, d. v. s. från inkomst av jordbruksfastighet, annan fastighet eller rörelse.

I två likalydande *motioner vid 1928 års riksdag* (I: 322 och II: 483) yrkades bl. a., att i särskilda anvisningar till kommunalskattelagen måtte fastställas, att föreskrifterna om fördelning av gäldränta å olika förvärvskällor ägde den betydelsen beträffande av staten bedriven verksamhet att beloppet av det i varje förvärvskälla nedlagda upplånade kapitalet skulle stå i samma förhållande till den totala statsskulden som värdet av de i förvärvskällan nedlagda tillgångarna till sammanlagda värdet av alla statens tillgångar.

Särskilda utskottet vid 1928 års riksdag anförde (utlåtande nr 1) i anledning av nämnda motioner följande:

»Med den omfattning, i vilken staten numera bedriver företagarverksamhet, finner utskottet den redan gällande regeln, att staten blir skattskyldig för inkomst, principiellt riktig. Det befogade i denna uppfattning torde

framstå desto klarare vid det förhållande, att, om i stället vederbörande företag innehades av enskilda företagare, respektive kommuner skulle i desamma hava ofta mycket betydande beskattningsföremål. Det synes ej blott med hänsyn till kommunernas beskattningsrätt utan även för att erhålla en riktig uppfattning om företagens räntabilitet vara lämpligt, att staten i sådana fall, där staten uppträder såsom konkurrent med enskilda företag, får vidkännas kommunalskatt i huvudsaklig likhet med de enskilda företagarerna. Nu intager emellertid staten såtillvida en undantagsställning, att framför allt de företag, som falla under vattenfallsstyrelsens förvaltning, i huvudsak drivas på skuld, medan ett enskilt företag i liknande fall skulle i regel drivas även med eget kapital, vars avkastning komme att beskattas såsom inkomst i vederbörande kommuner. Det synes därför utskottet synnerligen rimligt, att det så anses, som om staten nedlagt visst eget kapital även i sådana fall, där detta ej varit händelsen. Såvitt utskottet kan finna, bör följaktligen någon regel givas för hur stor del av statsskulden som i beskattningsavseende skall, med beaktande av att staten antages i varje företag hava nedlagt även visst eget kapital, anses belasta olika grenar av statens förvärvsverksamhet och tillika någon norm bestämmas för i vad mån vederbörande verksamhetsgren anses amortera den gäld, som vilar å densamma. Utskottet är emellertid icke berett att nu taga ställning till denna frågas detaljer, som torde erfordra en mångsidig och ingående prövning, utan stannar vid att föreslå, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om utredning av berörda spörsmål och förslag i ämnet till riksdagen. Det är önskvärt, att detta förslag framläggas så snart som möjligt.»

Sedan 1928 års riksdag i anledning härav hemställt, att Kungl. Maj:t måtte föranstalta om utredning i frågan, tillkallades *särskilda sakkunniga år 1929* för att verkställa den begärda utredningen. De sakkunniga avgåvo förslag i ämnet den 16 oktober 1931. Förslaget gick ut på att för beräkning av den å de statens verksamhetsgrenar, som vore underkastade beskattning, belöpande gälden statens samtliga skulder skulle fördelas på statens samtliga tillgångar i förhållande till de sistnämndas värde. Till nämnda verksamhetsgrenar skulle alltså hänföras så stor andel av statens upplånade kapital som motsvarade värdet av tillgångarna i samma verksamhet. Gälldränteavdraget skulle därefter beräknas med ledning av den för statens samtliga skulder gällande genomsnittliga räntefoten.

1929 års sakkunnigas förslag föranledde ingen annan åtgärd än att det överlämnades till 1936 års kommunalskatteberedning för att tagas i övervägande vid fullgörande av beredningens uppdrag.

1944 års *skattesakkunniga*, vilka erhöilo i uppdrag att i vissa delar fortsätta kommunalskatteberedningens arbete, avgåvo den 31 maj 1945 betänkande (SOU 1945: 35) med förslag angående vissa spörsmål på den allmänna kommunalbeskattningens område. I betänkandet ha de sakkunniga jämväl behandlat frågan om statens rätt till avdrag för gälldränta vid den kommunala inkomstbeskattningen. De sakkunnigas förslag i denna del innebär, att staten skall i förvärvskällorna jordbruksfastighet, annan fastighet och rörelse ha rätt att göra avdrag för gälldränta enligt vanliga regler men att avdraget i varje särskilt fall skall vara maximerat till två procent av det bokförda värdet av de i förvärvskällan nedlagda tillgångarna.

Såsom motivering för sitt förslag ha de sakkunniga framhållit bl. a., att den eftersträfvade jämlikheten mellan staten och enskilda enligt deras mening borde kunna åvägabringas genom att man utginge från den skuldsättning, som i allmänhet förekomme beträffande privat förvärvsverksamhet, och sökte avväga statens gäldränteavdrag med hänsyn till en dylik inom det enskilda näringslivet normal gäldbelastning. De sakkunniga ha härom vidare anfört:

»I syfte att erhålla en uppfattning om proportionen mellan eget och främmande kapital inom den privata förvärvsverksamheten samt med ledning därav kunna föreslå en maximisiffra för statens gäldränteavdrag hava de sakkunniga verkställt vissa undersökningar beträffande ett antal privata företag. Av desamma framgår, att det främmande kapitalet inom de privata elektricitets- och kraftverksföretagen åren 1942 och 1943 i genomsnitt uppgick till ungefär 52 procent av tillgångarnas värde samt att det främmande kapital, varå ränta utgått, utgjorde ungefär 38 procent av nämnda värde. För ett 40-tal trämasse- och andra skogsindustriföretag voro enligt vad de verkställda undersökningarna givit vid handen motsvarande procenttal 48 och 36 för 1942 samt 45 och 32 för 1943. Till jämförelse har utretts den skuldsättning, varå gäldränta beräknats för statens vattenfallsverk. Det i räkenskaperna redovisade främmande kapitalet uppgick i detta fall för nämnda år till mer än 90 procent av tillgångarnas värde.

Det har synts de sakkunniga vara lämpligt att utgå från en genomsnittlig skuldsättning inom den enskilda förvärvsverksamheten å 40 till 50 procent av tillgångarnas värde och anpassa begränsningen av statens gäldränteavdrag efter sådan nivå. Vid valet av den genomsnittliga räntefot för statens lån, efter vilken räntan å det enligt sådana grunder begränsade lånekapitalet i statens förvärvskällor skall beräknas för erhållande av det högsta medgivna ränteavdraget, hava de sakkunniga utgått från den effektiva medelräntefoten för den fonderade statsskulden under åren 1935—1944. Räkna man med medeltalet för dessa år, vilket är 3,80 procent, kommer man vid en begränsning av skuldsättningen till 40 procent av tillgångarna till en avdragsprocent å 1,52 och vid en begränsning till 50 procent av tillgångarna till en avdragsprocent å 1,90. Med räntefoten för 1944 å 3,47 procent, vilken är den lägsta för tioårsperioden, och med en begränsning av skuldsättningen till 40 procent erhålles en avdragsprocent å 1,39. Med räntefoten för 1935 å 4,19 procent, vilken är den högsta under perioden, och 50 procents begränsning av skuldsättningen blir avdragsprocenten 2,10. Då av praktiska skäl endast avjämnade tal synts kunna komma i fråga, hava de sakkunniga varit hänvisade till att överväga procenttalen 1,5 och 2,0.»

De sakkunniga, vilka såsom ovan nämnts stannat för att föreslå en avdragsprocent av 2,0, ha rörande valet av procentsats yttrat följande:

»Valet av procentsats måste emellertid i viss mån bliva avhängigt av den tid, för vilken densamma skall gälla. En sådan procentsats som den här ifrågavarande kan fastställas för ett år i sänder eller för en period av år eller ock intagas i skattelagarna för att gälla tills vidare. Huru man skall förfara i detta avseende är beroende av huruvida några större förändringar kunna förväntas i de förhållanden, vartill hänsyn toges vid procentsatsens bestämmande. Större förskjutningar beträffande den privata förvärvsverksamhetens gäldbundenhet torde, såvitt nu kan bedömas, knappast komma att inträda inom den närmaste framtiden. Med hänsyn till det rådande ekonomiska läget synas några mera betydande förändringar i den allmänna

räntenivån icke heller vara att vänta. De sakkunniga hava därför icke ansett det behöva väcka några betänkligheter, om avdragsprocenten fastställes för en längre period framåt i tiden genom ett särskilt stadgande i kommunalskattelagen. Vid detta förhållande har det emellertid syntts önskvärt att med avseende å avdragsprocentens storlek erhålla en viss marginal, som borgar för att staten icke heller kommer i en sämre ställning än de enskilda skattskyldiga. De sakkunniga hava med hänsyn härtill stannat vid att föreslå en avdragsprocent av 2,0. Detta procenttal torde vara av den storlek att det icke ens vid en höjning av den nuvarande räntenivån med någon procent skulle framstå såsom anmärkningsvärt lågt. Det föreslagna procenttalet är avsett att gälla icke blott rörelse, på vilken förvärvskälla närmast tagits sikte vid talets bestämmande, utan även jordbruksfastighet och annan fastighet. Beträffande de båda sistnämnda slagen av förvärvskällor torde en dylik begränsning av statens gäldränteavdrag vara av mycket liten betydelse. Procenttalet 2,0 synes emellertid vara tillräckligt högt även för de relativt få fall, då begränsningen skulle inverka på beskattningen av statens fastighetsinkomster.»

Frågan om statens rätt till gäldränteavdrag har även berörts av *norrlandskommittén* i dess den 11 december 1948 avgivna principbetänkande (SOU 1949:1). Efter att ha erinrat om att Norrlands naturtillgångar till mycket stor del ägdes av staten, som genom deras utnyttjande direkt tillfördes betydande belopp årligen, har norrlandskommittén anfört följande:

»Den kommunalskatt, som därvid erlägges, är dock på det hela taget jämförelsevis blygsam. Enligt vad kommittén inhämtat brukar statens vattenfallsverk från sin årsvinst göra avdrag bland annat för beräknad ränta å hela det av staten investerade kapitalet, och detta oavsett att en ganska betydande del av kapitalet återburits till staten i form av vinst överstigande normal ränta. Härigenom har vattenkraftsrörelsen i stort sett undgått att betala annan kommunalskatt än fastighetsskatt. Att vederbörande kommuner på nu antytt sätt förhindras att utnyttja sin rätt att beskatta rörelseinkomster, har kommittén funnit föga tilltalande. Om ett enskilt företag bedriver motsvarande verksamhet, vilken som regel till stor del torde grundas på aktier, äger företaget härvid icke att från rörelsevinsten göra avdrag för utdelning å aktierna. Ur en annan synpunkt sett kan det ifrågasättas om, därest statens vattenfallsverk av sociala skäl och till fördel för företag, som äro beroende av elektrisk kraft, hålla taxorna låga — en fördel som härvid kommer hela landet till godo — detta bör leda till minskade skatteinkomster för de kommuner, varifrån vattenkraften hämtas.»

I de ifrågavarande *motionerna* har erinrats om 1944 års skattesakkunnigas förslag rörande maximering av statens gäldränteavdrag. Motionärerna ha i anslutning härtill anfört i huvudsak följande. Grundprincipen vid den kommunala beskattningen av staten beträffande dess inkomst från viss förvärvsverksamhet borde vara att staten, i de fall den uppträdde som konkurrent till enskilda företagare, skulle få vidkännas kommunalskatt efter i huvudsak samma grunder som de enskilda. Kommunerna borde icke komma i ett sämre läge, om en förvärvskälla vore i statens hand än om den vore i enskild ägo. Finge staten åtnjuta särskilda förmåner vid kommunalbeskattningen, innebure detta nämligen att en del kommuners skatt-

skyldiga finge lämna speciella bidrag efter proportionell grund till den statliga förvärvsverksamheten inom kommunerna. De redovisade resultaten av driften härrörde då delvis från dessa bidrag och vore icke ett rättvisande uttryck för utfallet av verksamheten. Då staten uppträdde såsom konkurrent till enskilda företag, intoge den i visst avseende en särställning. Staten kunde nämligen genom sina kreditmöjligheter bedriva verksamheten med i huvudsak lånat kapital, medan privata företagare regelmässigt måste göra ganska betydande insatser av eget kapital för att kunna driva sina företag. 1944 års skattesakkunniga hade i sitt betänkande föreslagit att gäldräntan skulle maximeras för statens del. De sakkunniga syftade till att i princip försätta staten såsom företagare i samma läge som privata företagare med motsvarande förvärvsverksamhet. Då det icke ansåges lämpligt att fördela hela statsskulden å statens olika tillgångar med hänsyn till dessas värde, hade de sakkunniga icke ansett sig böra förorda någon ändring av den beräkningsgrund, som t. ex. vattenfallsstyrelsen tillämpade i sin deklaration för fastställande av den å statens kraftverk belöpande gälden. Avdrag för gäldränta å detta belopp borde emellertid få ske med högst 1,5 å 2 % av tillgångarnas värde. De sakkunniga hade kommit fram till nämnda räntesatser genom en jämförelse mellan det främmande kapitalets relativa storlek i å ena sidan enskilda och å andra sidan statens kraftverksföretag. För sin del förordade de sakkunniga en maximering till 2 %, varigenom staten i varje fall icke ansåges komma i sämre läge än enskilda företagare.

För egen del ansåge motionärerna starka skäl tala för den av de sakkunniga föreslagna ordningen. Det tedde sig för dem otillfredsställande att den kommunala beskattningsrätten i realiteten skulle inskränkas i de fall staten förlade viss verksamhet till en kommun. Vad kraftverksrörelsen angående hade denna en mycket stor betydelse för Norrland, där skatteunderlaget i allmänhet vore lägre än för riket i övrigt. Det förefölle motionärerna särskilt otillfredsställande att just de dåligt lottade norrlandskommunerna skulle försättas i ett sämre läge genom att staten omhänderhade en viss verksamhet.

Utskottet. Enligt reglerna i kommunalskattelagen för beräkning av skattskyldigs inkomst från särskild förvärvskälla gäller, att från bruttointäkten får avräknas ränta å gäld, som är hänförlig till förvärvskällan. Vid bedömning av huruvida visst upplånat kapital hänför sig till den ena eller den andra förvärvskällan skall det avgörande i första hand vara i vad mån det upplånade kapitalet kan anses ha använts i eller disponerats för de olika förvärvskällorna. Kan utredning ej vinnas, hur stor del av upplånat kapital, som hänför sig till olika förvärvskällor, skall i och för räntans fördelning kapitalet hänföras till de olika förvärvskällorna i förhållande till värdet av de i varje förvärvskälla nedlagda tillgångarna.

I enlighet med de här angivna reglerna är staten på samma sätt som andra skattskyldiga berättigad till avdrag för gäldränta i de fall skattskyld-

dighet till kommunal inkomstskatt föreligger för staten. Denna rätt till avdrag har staten emellertid icke begagnat i någon mera allmän omfattning, då förvärvskällorna i de flesta fall icke ansetts vara belastade med gäld. Ett undantag i detta avseende utgör dock vattenfallsstyrelsen, som i sina deklARATIONER rörande statens kraftverksrörelse samt av styrelsen förvaltade fastigheter verkställer avdrag för ränta å lånat kapital, som anses vara nedlagt i respektive förvärvskällor. Enligt av utskottet inhämtad uppgift uppgick skulden år 1950 i medeltal till omkring 930 miljoner kronor. Avdraget beräknas efter medelräntefoten å den fonderade statsskulden för beskattningsåret. I de fall överskottet för ett år överstiger den för året beräknade räntan, nedskrives icke skulden med skillnaden. Amortering förekommer sålunda icke i räkenskaperna.

Såsom av den ovan lämnade redogörelsen framgår har frågan om statens rätt till avdrag för gälldranta vid olika tillfällen varit föremål för diskussion. Sålunda framhöll redan 1928 års riksdag i samband med behandlingen av proposition nr 213 med förslag till kommunalskattelag angelägenheten av att staten i sådana fall, där staten uppträdde såsom konkurren-
rent med enskilda företag, finge vidkännas kommunalskatt i huvudsaklig likhet med de enskilda företagen. Därvid erinrades särskilt om den undantagsställning staten intog i fråga om de företag, som fölle under vattenfallsstyrelsens förvaltning, vilka företag i huvudsak dreves på skuld, medan ett enskilt företag i liknande fall i regel skulle drivas även med eget kapital, vars avkastning komme att beskattas såsom inkomst i vederbörande kommun. På hemställan av 1928 års riksdag gjordes frågan till föremål för undersökning av särskilt tillkallade sakkunniga. De förslag, som de sakkunniga framlade, ansågos emellertid icke under då rådande förhållanden kunna läggas till grund för lagstiftning i ämnet.

Sedermera upptogs frågan om statens gälldrantaavdrag till förnyad behandling av 1944 års skattesakkunniga. I ett år 1945 avgivet betänkande angående vissa spörsmål på den allmänna kommunalbeskattningens område ha de sakkunniga föreslagit, att statens avdrag för gälldranta skulle maximeras till två procent av det bokförda värdet av de i förvärvskällan nedlagda tillgångarna. Förslaget åsyftade att i princip försätta staten såsom företagare i samma läge som privata företagare med motsvarande förvärvsverksamhet. Den föreslagna avdragsprocenten hade framkommit efter undersökningar rörande skuldsättningen inom den enskilda förvärvsverksamheten och medelräntefoten för statsskulden. I förra hänseendet hade de sakkunniga ansett sig böra räkna med en skuldsättning å 40 till 50 procent av tillgångarnas värde. Räntefoten hade beräknats till 3,8 procent, vilket motsvarade medelräntefoten för den fonderade statsskulden under åren 1935—1944.

Under erinran om vad 1944 års skattesakkunniga sålunda föreslagit ha motionärerna i de föreliggande motionerna hemställt, att de av de sakkunniga förordade författningsändringarna nu måtte genomföras. I enlighet härmed föreslås att i 22 § 1 mom., 25 § 1 mom. och 29 § 1 mom. kommunalskattelagen införes bestämmelse om att, såvitt angår av staten ägd eller nyttjad fas-

tighet respektive av staten utövad rörelse, avdrag för ränta å upplånat kapital skall få äga rum med högst två procent av det bokförda värdet av de i förvärvskällan nedlagda tillgångarna. I motionerna framhålles, att kommunerna icke borde komma i ett sämre läge, om en förvärvskälla vore i statens hand än om den vore i enskild ägo. Finge staten åtnjuta särskilda förmåner vid kommunalbeskattningen innebure detta enligt motionärernas mening, att en del kommuners skattskyldiga finge lämna speciella bidrag efter proportionell grund till den statliga förvärvsverksamheten inom kommunerna. Motionärerna ansåge starka skäl tala för den av de sakkunniga föreslagna ordningen.

Syftet med de ifrågavarande motionerna är sålunda att staten, i de fall staten uppträder som konkurrent till enskilda företagare, skall få vidkännas kommunalskatt efter i huvudsak samma grunder som de enskilda. Utskottet kan för egen del instämma i denna principiella uppfattning angående omfattningen av statens skatteplikt i de fall skattskyldighet till kommunal inkomstskatt föreligger för staten. Utskottet kan göra detta så mycket mera som riksdagen redan tidigare tillkännagivit en liknande inställning till den föreliggande frågan.

Det förslag till lösning av problemet om statens rätt till avdrag för gäldränta vid den kommunala inkomstbeskattningen, som framlagts av motionärerna, bygger — såsom tidigare nämnts — på en av 1944 års skattesakkunniga utarbetad metod. Enligt de sakkunnigas förmenande kunde den eftersträfvade jämlikheten mellan staten och enskilda åstadkommas, om man utginge från den skuldsättning, som i allmänhet förekomme beträffande privat förvärvsverksamhet, och utifrån denna utgångspunkt gjorde en avvägning av statens gäldränteavdrag.

Även enligt utskottets mening torde den av de sakkunniga anvisade metoden kunna erbjuda en framkomlig väg till frågans lösning. För ett slutligt ställningstagande till de sakkunnigas förslag torde det dock vara erforderligt att närmare undersöka, huruvida någon förändring inträffat i de förhållanden, vartill hänsyn skall tagas vid bestämmandet av den maximala procent-satsen för gäldränteavdraget. En sådan undersökning, som bland annat måste bygga på uppgifter beträffande den privata förvärvsverksamhetens gäldbundenhet, kan icke lämpligen verkställas av utskottet. Med hänsyn härtill finner sig utskottet icke nu kunna förorda de i motionerna ifrågasatta omedelbara författningsändringarna. Utskottet avstyrker sålunda motionerna.

Enligt vad utskottet under hand inhämtat kommer 1944 års skattesakkunnigas förslag angående maximering av statens gäldränteavdrag att upptagas till omprövning av 1950 års skattelagssakkunniga i samband med deras översyn av kommunalskattelagen. Med hänsyn härtill anser utskottet det ej heller erforderligt att riksdagen i särskild skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om frågans upptagande till förnyad prövning. Utskottet vill dock uttala den förhoppningen att det skall visa sig möjligt att i en nära framtid framlägga förslag i ämnet för riksdagen.

Under återopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att de likalydande motionerna I: 89 av herrar Bergh och
Velande samt II: 115 av fru Boman med förslag till lag om
ändring i vissa delar av kommunalskattelagen icke måtte för-
anleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 3 april 1951.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Heüman, Gustaf Elofsson, Velande,
Falk, Ramberg, Niklasson, Wehtje, Einar Eriksson, Rune Johansson och
Spetz; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Jonsson i Skedsbygd,
Orgård, Hagberg i Malmö, Nilsson i Kristinehamn, Sjölin, Gunnarsson,
Strandh, Kärrlander och Henriksson.